

**Čís. 2614.**

**Ustanovení Šu 14, odstavec druhý, nesp. říz. vztahuje se též k poplatkům notářů jako soudních komisařů.**

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R I 421/23.)

Stížnost notáře do usnesení rekursního soudu, jímž snížen byl poplatek, přisouzený mu soudem první stolice za projednání pozůstalosti, rekursní soud odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

**Důvody:**

Stěžovatel má pravdu potud, pokud se hledí pouze k výrazu zákona, neboť ovšem odměny notářů vůbec a zejména i odměny jich jako soudních komisařů nazývá zákon, jako notářský řád a zejména »poplatkový tarif« (§ 30) poplatky, kdežto § 14 odstavec druhý n. zn. nesp. říz. mluví pouze o rekursech do rozhodnutí druhé stolice o útrátách a o poplatcích znalců — nikoli notáři, takže poplatky těchto by v tom nebyly zahrnuty. Ale nemá pravdu, přihlédne-li se k úmyslu zákonodárce, jenž je ten, aby třetí stolice, Nejvyšší soud nebyl nucen otázkou útrat nebo poplatku vůbec se zabývat, jak to z předpisů Šu 528 n. zn. c. ř. s. a Šu 14 odstavec druhý n. zn. nesp. říz. v jedno shrnutých jasně plyne. Pak ale není pochyby, že »poplatky« notářů zahrnuty jsou v jeho výrazu »útraty«, což úplně odpovídá obecnému způsobu řeči a smyslu toho výrazu v něm, neboť poplatky notáře vedle hotových nákladů nejsou ničím jiným než odměnou za práce (honorářem), ale honorář pravidelně se zahrnuje pod pojmem útrat, tak zejména honorář za práce advokátní a týmž právem i notářské.

**Čís. 2615.**

**Je-li založeno sudiště dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. proti veřejné společnosti, platí i proti jednotlivým veřejným společníkům.**

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R I 434/23.)

Žalována byla firma: »Solida, továrna na obuv«, jejímž majitelem byl v době podání žaloby Willy L., převzav firmu »Solida, společnost k prodeji obuvi, B. a spol.«, jejímž byl veřejným společníkem. Žaloba opřela místní příslušnost o fakturu s doložkou sudištní, jež zaslána bývalší tehdejší společnosti Solida, nebyla jí pozastavena. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti, maje za to, že sudiště dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. nepřechází na singulárního nástupce a že nemůže se vztahovati na Willy L-a ani jako na veřejného společníka firmy, ježto jako takový nebyl ještě kupcem. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Není sporu o tom, že Willy L. jest jediným majitelem žalované firmy a že byl osobně ručícím společníkem veřejné společnosti »Solida«, jež fakturu přijala a

nepozastavila. Čl. 112 obch. zák. ustanovuje, že společníci ručí za všechny závazky společnosti solidárně a svým celým jménem a čl. 146 obch. zák. praví, že žaloby na společníka z nároků proti společnosti promlčují se v pěti letech. Nelze proto o tom pochybovati, že sudiště Šu 88 j. n., opodstatněné pro pohledávku proti veřejné společnosti, platí touž měrou pro tutéž pohledávku i proti společníku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Dle čl. 85 obch. zák. veřejná obchodní společnost není právnickou osobou, rozdílnou od společníků, naopak tito provozují svou obchodní živnost pod společnou firmou (čl. 15 obch. zák.). Faktury se sudištní doložkou zaslány firmě, t. j. jejím společníkům Vilému L-ovi a Maxmiliánu B-ovi. Tyto faktury přijal a si podržel bez námitek tedy též žalovaný Vilém L., jež jako společníka veřejné obchodní společnosti dlužno považovati za kupce, jak jest zřejmo z ustanovení čl. 4, 6, 16 a 85 obch. zák. (viz sbírku jud. č. 210). Fakturní sudiště dle druhého odstavce Šu 88 j. n. bylo tedy mezi žalobcem a žalovaným Vilémem L-em založeno již tím, že tento uvedené faktury bez námitek si podržel. Uváží-li se dále, že žalovaný dle přílohy svého dopisu ze dne 26. října 1921 žalobci prohlásil, že převzal firmu »Solida« a že týž podnik v týchž místnostech pod novou firmou dle dosavadních intencí bude dále provozovati, nelze pochybovati o tom, že žalobce jest oprávněn, uplatniti v této rozeprě vůči žalovanému fakturní sudiště.

### Čís. 2616.

**Dohoda o vypořádání knihovních dluhů nepatří nezbytně k podstatným náležitostem tržové smlouvy. Záleží na okolnostech případu, zda lze z mlčení stran v tomto směru souditi na nesrovnalost jich vůle ohledně kupní ceny.**

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv I 634/22.)

Žaloba kupitele na prodatele o dodržení kupní smlouvy o nemovitostech byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l á c í m z těchto důvodů: Jest třeba řešiti otázku, ve sporu rozhodnou, zda patří úmluva o převzetí hypotekárních dluhů po případě o jejich depuraci k podstatným kusům kupní smlouvy čili nic. Soud nalézací zodpověděl tuto otázku způsobem kladným a učinil tak právem. Na nemovitostech, které dle žalobcova přednesu byly předmětem kupní smlouvy, jest zjištěno právo zástavní za pohledávky spořitelny 1600 K a nezl. Františka T-a 200 K; ani o převzetí těchto knihovních dluhů, ani o jich depuraci nebylo mezi stranami jednáno. Pravda je, že knihovní dluhy přecházejí dle Šu 443 obč. zák. na kupujícího, ale tím nestává se kupující ve příčině těchto dluhu osobním dlužníkem věřitelů a má pouze jako dlužník hypotekární povinnost, v případě exekučního prodeje